

6C/149/2015

OKRESNÝ SÚD SENICA		
Došlo: 09.02.2018		
o ____ hod.	min. ____	krát
príloh _____		kolok

ECLI:SK:KSTT:2018:2615202227.1

Sp.zn.: 9Co/34/2017-423
IČS: 2615202227

UZNESENIE

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudscof: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci **žalobcu: REFORMATA, spol. s r. o.**, so sídlom Bratislava, Palisády 48, IČO: 35 728 167, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária Mojžiš a partneri, s. r. o., so sídlom Bratislava, Sasinkova 10, proti **žalovanej: Jana Danišová**, s miestom podnikania 906 04 Častkov 232, IČO: 40 203 239, zastúpenej advokátkou: Mgr. Anna Šeniglová, so sídlom Holíč, Školská 6, o **vydanie veci**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 6C/149/2015-276 zo dňa 30.6.2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 6C/149/2015-298 zo dňa 29.9.2016 - v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá a rozhodnuté o náhrade trov konania, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením v napadnutých častiach, ktorými bola žaloba zamietnutá a rozhodnuté o náhrade trov konania, **r u š í** a vec v zrušenom rozsahu **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

O dôvodnenie

1. Napadnutým **rozsudkom súd prvej inštancie** prvou výrokovou vetou zastavil konanie v časti vydania veci, a to šanónu so mzdami za rok 2014, účtovných dokladov 2014, podvojného účtovníctva za rok 2014, druhou výrokovou vetou žalobu v časti vydania kompletného účtovníctva za roky 2005 - až 2014 v elektronickej podobe zamietol a treťou výrokovou vetou rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 100% na účet právneho zástupcu, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 123, § 124, § 126 ods. 1 Občianskeho zákonného, § 31 zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve a v časti späťvzatia žaloby ust. § 96 ods. 1 veta prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Argumentoval tým, že žalobca sa voči žalovanej domáhal vydania šanónu so mzdami za rok 2014, účtovných dokladov 2014, podvojného účtovníctva za rok 2014, ako aj vydania kompletného účtovníctva v elektronickej podobe za roky 2005 - 2014, pričom vzhládom na to, že žalobca zobrať svoju žalobu v časti vrátenia dokumentov v listinnej podobe späť a žalovaná so späťvzatím žaloby súhlasila, súd konanie v tejto časti zastavil a ďalej sa už

zaoberal len tou časťou žaloby, ktorá sa týka vydania účtovníctva v elektronickej podobe. Na základe vykonaného dokazovania mal potom za preukázané, že na základe Zmluvy o vedení účtovníctva, vykonávaní ekonomickej poradenstva a automatizovaného spracovania dát uzavretej medzi žalovanou ako dodávateľom a žalobcom ako odberateľom dňa 10.4.2002 v Holíči, zaviazala sa žalovaná vykonávať pre žalobcu vedenie účtovníctva, vykonávanie ekonomickej poradenstva a automatizovaného spracovania dát. Podľa súdu prvej inštancie bolo v konaní nepochybne preukázané, že žalobkyňa pre žalovaného vykonávala účtovníctvo, pričom po skončení zmluvného vzťahu odovzdala žalobcovi príslušné dokumenty o účtovníctve. Faktúrou č. 110845899 zo dňa 29.10.2008 vyfakturovala spoločnosť KROS a.s., žalovanej kúpu programu ALFA - MAXI vo výške 294,78 Eur a faktúrou č. 1181310959 zo dňa 10.12.2013 vyfakturovala spoločnosť KROS a.s. žalovanej kúpu programu OLYMP - mzdy a personalistika a programu OMEGA - podvojné účtovníctvo, a to vo výške 1.858,08 Eur. Z vykonaného dokazovania a svedeckých výpovedí podľa súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaná viedla účtovníctvo žalobcu prostredníctvom programov, ktoré sú v jej vlastníctve a sú v jej skutočnej držbe, sú jej pracovným nástrojom v rámci podnikania, pracuje na nich a viedie účtovníctvo viacerých klientov. Možno predpokladať, že má k dispozícii legálny softvér, ktorého podmienky využívania určuje autor. Žalobca má nainštalovaný zakúpený program, ktorý sa podľa licencie vzťahuje na jeden počítač a predtým neboli nainštalované. Účtovníctvo vedené v elektronickej podobe podlieha režimu Autorského zákona č. 185/2015 Z.z., pričom ak by si žalobca naň nárokoval, bolo by potrebné splniť podmienky podľa príslušných ustanovení Autorského zákona. Predmetom vlastníckeho práva môže byť len hmotná vec, ktorá je vlastníkom ovládateľná. Predmetom duševného vlastníctva je majetok nehmotnej povahy, ktorý je výsledkom myslenia a tvorivosti. Nakoľko účtovníctvo v elektronickej podobe nie je spôsobilým predmetom vlastníckeho práva, žalobca nie je aktívne legitimovaný a ochrana podľa § 126 Občianskeho zákonníka mu nepatrí. Súd prvej inštancie preto žalobu v uvedenej časti zamietol.

3. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, priznal náhradu trov konania vo výške 100%. Dôvodil, že konanie v časti vydania šanónu so mzdami za rok 2014, účtovných dokladov 2014, podvojného účtovníctva za rok 2014 bolo zastavené pre späťvzatie žaloby, žaloba bola podaná na súd dňa 20.3.2015, pričom z už k žalobe priložených listinných je zrejmé, že dňa 6.3.2016 prišlo k odovzdávaniu dokumentov, chýbajúce doklady žalovaná doplnila dňa 10.3.2015 (oznámenie žalobcu Okresnému úradu, odbor živnostenského podnikania Senica zo dňa 13.3.2015). Zmluva o vedení účtovníctva bola ukončená výpovedou zo strany žalobcu a lehota uplynula dňa 28.2.2015. Z pripojenej elektronickej komunikácie je zrejmé, že žalovaná mala záujem si splniť svoje povinnosti a v čase podania žaloby na súd neboli právny dôvod na podanie žaloby tak, ako bol predmet vydania špecifikovaný v jej petite. V priebehu konania dochádzalo z väčšej časti iba k duplicitnému vydaniu vecí zo strany žalovanej. Žalobca zavinil, že sa konanie sčasti zastavilo, preto je povinný znášať trovy žalovanej. V časti, v ktorej bol žalobca neúspešný má povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s § 142 ods. 1 OSP.

4. Následne súd prvej inštancie **opravným uznesením** č. k. 6C/149/2015-298 zo dňa 29.9.2016, na návrh žalovanej zo dňa 13.7.2016, opravil odôvodnenie rozsudku tak, že dátum na strane 5 v odseku 2 v tretej vete v piatom riadku v písomnom vyhotovení rozsudku má správne znieť: „**6.3.2015.**“ Opravu odôvodnil ust. § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a tým, že dátum „**6.3.2016**“ bol v rozhodnutí uvedený nesprávne, preto ho súd prvej inštancie opravil na „**6.3.2015.**“ Opravné uznesenie rovnako žalobca napadol osobitným odvolaním.

5. Proti **rozsudku** súdu prvej inštancie podal **žalobca odvolanie** v rozsahu zamietnutého žalobného návrhu a výroku o trovách konania, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Uviedol, že žalobným návrhom sa domáhal nároku podľa § 80 písm. b) OSP, podľa ktorého sa uplatňujú nároky na splnenie povinnosti, aj nároky na vydanie, ale tiež nároky na zdržanie sa určitej činnosti, ako aj nárok na strpenie výkonu práva iného. Pokiaľ v čase začatia konania bol predmetom konania len nárok na vydanie veci, okamihom doručenia podania žalobcu zo dňa 28.4.2016 súdu dňa 5.5.2016, bol predmetom žalobnej požiadavky aj nárok na strpenie výkonu práva žalobcu, a to i napriek tomu, že súd porušujúc základné procesné práva žalobcu neoprávnene nepripustil na pojednávaní dňa 17.6.2016 zmenu žalobného petitu a tým znemožnil prejednanie žalobnej požiadavky žalobcu. Žalobca uplatnil alternatívny petit z dôvodu procesnej obrany žalovanej, ktorá tvrdila, že nemôže vydať elektronické účtovníctvo z dôvodu, že je jej autorským dielom. Žalobca z opatrnosti volil taký druh žalobného petitu, aby sa bez zásahu do práv žalovanej dosiahol účel sledovaný žalobcom. Súd nie celkom chápal zmysel uplatneného hmotnoprávneho nároku žalobcu a bez zmysluplného odôvodnenia nepripustil úpravu žalobného petitu. Tým odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom o jeho žalobnej požiadavke.

6. Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že nesprávny procesný postup súdu spôsobil porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Napriek protokolácií vyjadrenej v zápisnici z priebehu pojednávania zo dňa 17.6.2016, že „*všetky priložené listinné dôkazy boli obozná�ované v priebehu konania, účastníci uvádzajú, že poznajú ich obsah a nežiadajú na záver opäťovne ich obozná�ovať*“ nezbavuje takáto formulácia súd povinnosti dodržať ustanovenie § 122 OSP a jednotlivé listinné dôkazy vykonať spôsobom podľa § 129 ods. 1 OSP. Formulácia na pojednávaní dňa 17.6.2016 nemôže spôsobovať žiadne účinky, pokial na žiadnom z uskutočnených pojednávaní vo veci nedošlo k vykonaniu dôkazov spôsobom stanoveným zákonom, najmä ak výpočet vykonaných dôkazov nenachádza odraz v súdom zistenom skutkovom stave, ani v listinnych dôkazoch uvádzaných súdom v ods. 4 rozsudku a keď úvahy súdu vôbec nepojednávajú o listinnych dôkazoch, ktoré predložil žalobca na pojednávaní dňa 17.6.2016. Dôkazy predložené žalobcom na pojednávaní dňa 17.6.2016 podľa zápisnice neboli postupom podľa § 129 ods. 1 OSP vykonané, ani inak oboznámený ich obsah a žalobca sa domnieva, že pokial z jeho pohľadu podstatné dôkazy nenašli odraz ani zmienku v opise skutkového stavu ako ho zistil súd, je dôvodné sa domnievať, že súd opomenul tieto dôkazy pojať do svojich úvah pre vyvodenie zisteného skutkového stavu. Nekonvalidovateľné procesné pochybenie súdu, ktorý na žiadnom z pojednávaní neoboznámil strany a teda dôkaz listinami predloženými žalobcom nevykonal, mohlo spôsobiť neúplné zistenie skutkového stavu a poškodenie práv žalobcu.

7. Žalobca mal tiež za to, že súd prvej inštancie dospel súčasne k trom nesprávnym skutkovým zisteniam. Z preberacích protokolov, ale aj z písomných podaní a ústnych prednesov žalovanej vyplývalo, že k odovzdávanou účtovným dokladom žalobcu žalovanou došlo po podaní žaloby v dňoch 19.4.2015, 2.5.2015, 18.5.2015, 2.6.2015, 5.6.2016, 13.5.2016, keď z obsahu dôkazov nevyplývalo, že by išlo o duplicitne alebo opakovane odovzdávané účtovné dokumenty už skôr odovzdané žalobcovi. Súd však vyvodil záver a svoje nevysvetlené skutkové zistenie, že žalovaná po skončení zmluvného vzťahu odovzdala žalobcovi príslušné dokumenty o účtovníctve, a teda že v čase podania žaloby neboli v časti nároku na vydanie písomných účtovných dokladov právny nárok na podanie žaloby. Tento svoj názor súd neoprel o žiadne rozumné dôvody, ani o žiadne dôkazy, neuviedol na základe akého právneho postupu a v duchu akých právnych predpisov rozhodol. Súd sa nevysporiadal so žiadnou podstatnou argumentáciou žalobcu a žalobca sa nedozvedel,

z akých dôvodov mu nesvedčal hmotný nárok k predmetu vydania dokladov účtovníctva ani v čase začatia sporu. Ďalším nepochopiteľným zistením súdu je podľa žalobcu jeho záver, že k údajnej databáze spracovanej žalovanou podľa Zmluvy, na základe ktorej mala riadne zaplatené, oprávnenie odmietla vydať alebo inak sprístupniť elektronické záznamy, pretože žalobca nemá k vydaniu údajovej databázy aktívnu legitimáciu, pretože účtovníctvo žalobcu je údajne autorským dielom žalovanej. Žalovaná však nevedela vysvetliť, prečo odmieta vydať, alebo inak sprístupniť elektronickú formu účtovníctva, keď podklady v písomnej podobe medzičasom žalobcovi vydala. Súd prvej inštancie neurobil z výslchu svedka Daniša, ktorý je bratom žalovanej a bol konateľom žalobcu do roku 2014 žiadne odraz do skutkového stavu, hoci podľa žalobcu je podstatné tvrdenie svedka, že počas jeho výkonu funkcie konateľa od r. 2002 do r. 2014, bolo zo strany žalovanej všetko v poriadku a táto spracovávala a uskutočňovala podania a hlásenia v elektronickej podobe a poskytovala tieto údaje žalobcovi bez obmedzenia. Súd neurobil žiadne závery ani z výpovede súčasného ekonóma žalobcu svedka Sabola, ktorý uvádzal, pre aké účtovné dôvody je potrebné disponovať aj elektronickej formou účtovníctva. Súd prijal a do svojich zistení zahrnul len tvrdenia žalovanej, keď žiadne z podstatných tvrdiení žalobcu, zvlášť tých, ktoré predniesol na pojednávaní dňa 17.6.2016 vo vzťahu k povinnostiam platcov dane z pridanéj hodnoty, medzi ktorých žalobca patrí, nie sú zahrnuté v rozsudku a nie sú tam ani uvedené dôvody, pre ktoré nie je možné tvrdenia a názory žalobcu akceptovať a považovať za nesprávne a sporné. Súd prvej inštancie bol povinný vyporiadať sa s argumentáciou žalobcu, že žalovaná mala komplexne spracovávať účtovné doklady pre účely vyhotovenia účtovných záznamov slúžiacich pre potreby daňových orgánov podľa zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve a tiež že žalobca bol platcom DPH, pričom podľa § 14 ods. 1 zák. č. 563/2009 Z. z. daňového poriadku, je účtovná jednotka povinná predkladať všetky podania, hlásenia a záznamy v elektronickej podobe s následkom, že na papierové podania sa neprihlada. Ďalším neprijateľným záverom súdu bolo, že účtovníctvo žalobcu vedené v elektronickej podobe i keď spracovanej žalovanou na základe zmluvného vzťahu, podlieha režimu autorského zákona, pričom ak by si naň žalobca nárokoval, bolo by potrebné splniť podmienky podľa autorského zákona. Súd nevysvetlil v odôvodnení rozsudku, aký je rozdiel medzi autorským dielom a databázou, hoci prijal záver o autorskom diele žalovanej a poprel tým nárok žalobcu. Žalobca tvrdí, že elektronická forma spracovaného účtovníctva žalobcu nie je autorským dielom žalovanej, ale len spracovanou databázou údajov plynúcich z dokladov patriacich žalobcovi, a preto elektronická forma je ako súčasť hlavnej veci majetkom žalobcu. Žalobca sa tiež domnieva, že obsah rozsudku bol vyhotovený ešte pred 17.6.2016, keďže text ani zistenia súdu neobsahujú prednesy, listinné dôkazy, či výpovede svedkov zo dňa 17.6.2016.

8. Ďalšia odvolacia argumentácia žalobcu spočívala v tom, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nakoľko pri procesnom rozhodovaní o priupustení zmeny žalobného návrhu nesprávne právne posúdil zmenu nároku, ktorá neznamenala druhovú zmenu nároku, bola len modifikáciou nároku so šetrením podstaty prípadného zásahu do práv žalovanej. Súd nesprávnym procesným postupom nesprávne aplikoval právny predpis a neumožnil žalobcovi uplatniť jeho práva. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočíva aj v závere, že žalobca ako nesporný majiteľ účtovných záznamov nemá aktívnu vecnú legitimáciu k predmetu účtovníctva spracovaného v elektronickej podobe. Ďalej spočíva nesprávne právne posúdenie veci v aplikácii autorského zákona č. 185/2015 Z. z., keď v čase vzniku zmluvy v roku 2002 platili na úseku ochrany práv duševného vlastníctva iné predpisy a značne odlišná úprava. Súd nesprávne priznal údajovej základnej žalobcu v podobe súboru dát, ktoré na základe podkladov žalobcu na základe Zmluvy spracovala žalovaná, povahu autorského diela, čo podľa vtedy, ani dnes platných predpisov nie je možné vyvodzovať. Autorstvo k spracovanej databáze účtovných

záZNAMOV nie je autorským dielom, ani žiadnou prvotinou požívajúcou ochranu pred majiteľom dokladov. Záver súdu, že účtovnej jednotke nepatria účtovné a daňové záznamy, ktoré jej na základe zmluvy spracoval jej účtovný servis, je neprijateľný. Súd sa ani len nepokúsil vysvetliť, čo by malo tvoriť autorské dielo žalovanej, neuviedol ani žiadne pojmové znaky autorského diela. Z pohľadu autorského zákona, žalovaná nevykonala žiadnu autorskoprávnu prvotinu, ale len spracovala údaje do databázy podľa podkladov a nie je možné takému plneniu priznať povahu autorského diela, ktoré by sa nemalo poskytovať majiteľovi údajov tvoriacich podklady. Súd nepochopil autorskoprávnu ochranu ani nevysvetlil, prečo sú tvrdenia žalobcu k otázke autorských práv nesprávne. Zdôvodnenie je povrchné a upierajúce právo žalobcu dozvedieť sa, pre aké dôvody súd na tvrdenia a dôkazy žalobcu neprihliada.

9. Nakoniec žalobca napadol aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o troyách konania, keď súd prvej inštancie priznal žalovanej plnú výšku náhrady troy konania, hoci v jednej polovici tvoriacej žalobný návrh splnila povinnosť odovzdať účtovníctvo v printovej podobe až po podaní žaloby, z ktorého dôvodu vzal žalobca v tej časti žalobu späť. Pokial' neboli žalobca v druhej časti nároku úspešný, potom súd nemal priznať tropy konania žiadnemu z účastníkov, z dôvodu úspechu 50% pre každú zo strán.

10. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel, či už v rozsahu primárneho žalobného návrhu alebo alternatívneho petítu a zaviazal žalovanú k náhrade troy prvoinštančného i odvolacieho konania, alebo aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na nové konanie a rozhodnutie. Ak sa odvolací súd nestotožní s odvolacími dôvodmi vo veci samej, žalobca žiadal, aby súd zmenil výrok o troyach konania a žiadnej zo strán nárok na náhradu troy konania nepriznal.

11. **Žalovaná** odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu vo svojom **písomnom vyjadrení** uviedla, že dôvody uvedené žalobcom v odvolaní nie sú opodstatnené a súd vec správne posúdil v časti zamietnutia žaloby o vydanie kompletného účtovníctva za roky 2005 - 2014 v elektronickej podobe po prijatí požadovanej zmeny žaloby, ktorú žalobca prednesol na pojednávaní dňa 17.6.2016 ohľadom vydania elektronického účtovníctva za roky 2005 - 2014 a neprijatia žaloby o alternatívny petíti. Súd postupoval v súlade so zákonom a o návrhoch navrhovateľa rozhodol, pričom nie je správny názor žalobcu, že súd nepochopil zmysel ním uplatneného hmotného nároku pokial' ide o rozhodnutie o požadovanej zmene žaloby, v dôsledku čoho podľa jeho názoru malo prísť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Podľa ust. § 95 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd rozhodoval, žalobca má možnosť meniť žalobu len so súhlasom súdu. V prípade neprijatia zmeny žaloby, žalobca môže uplatniť svoj nárok v novom konaní. Podľa ustálenej judikatúry, úvaha súdu, či výsledky konania (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu súvisí s predbežným hodnotením dôkazov, je výsledkom vnútorného presvedčenia súdcu, preto táto úvaha patrí výlučne len súdu rozhodujúcemu o návrhu na prijatie zmeny. Pokial' teda súd prvej inštancie o zmene rozhodol, žalobca nie je oprávnený odvolaním napadnúť správnosť jeho úvahy, pretože odvolanie proti uzneseniu o zmene nie je prípustné. Preto nemohlo prísť k nesprávnemu procesnému postupu súdu ani k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Všetky listinné dôkazy boli súdom oboznamované v súlade s ust. § 122 a § 129 OSP, preto súd na základe jednoznačného vyjadrenia oboch strán na pojednávaní, že nechcú, aby súd opäťovne oboznamoval ich obsah nakol'ko tento poznajú, neprišlo znova k čítaniu obsahu listov predložených žalobcom na pojednávaní dňa 17.6.2016.

12. Žalovaná ďalej vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že predmetom konania je žaloba o vydanie veci podľa § 126 OZ, t. j. žaloba na plnenie podľa § 80 písm. b) OSP. Právne vzťahy medzi stranami vznikli uzavretím Zmluvy o vedení účtovníctva, vykonávaní elektronického poradenstva a automatizovaného spracovania dát zo dňa 10.4.2002 podľa ust. § 269 a nasl. Obchodného zákonného, v znení dodatkov. Žalovaná viedla účtovníctvo pre svojich klientov v mieste podnikania zapísaného v živnostenskom registri na vlastných technických prostriedkoch a zakúpených programoch. Na základe tejto inominátej zmluvy vykonávala pre žalobcu dohodnuté práce, výsledkom ktorých je účtovná dokumentácia, hmotne zachytený výsledok inej činnosti podľa § 536 ods. 2 Obchodného zákonného. Podnikatelia tak uzavreli zmluvu o dielo, nakoľko si podľa obsahu dohodli podstatné náležitosti tejto konkrétnej pomenovanej zmluvy. Medzi stranami tak išlo o obchodnoprávny vzťah, výsledkom ktorého bol hmotne zachytený výsledok činnosti dohodnutej v zmluve - účtovníctvo. Po zmenách v spol. REFORMAT A spol. s r. o. Bratislava v októbri 2014, bola zmluva výpovedou zo dňa 20.1.2015 zo strany žalobcu ukončená ku dňu 28.2.2015 a žalovaná vyzvaná, aby do 3.2.2015 priniesla do sídla žalobcu všetko účtovníctvo, čo vzhľadom na obrovské množstvo dokumentov nebolo v jej silách. Napriek tomu, že žalovaná vysvetlila, že v tak krátkom termíne všetky doklady odovzdať nedokáže (e-mail konateľke z 2.3.2015), navyše keď má povinnosti aj voči iným svojim klientom, žalobca dôvody žalovanej neakceptoval. Následne napriek zahájenej šikane, vyhrázkam, podávaniu oznámení na políciu, živnostenský úrad, navrhovateľka účtovníctva v papierovej forme žalobcovi odovzdávala. Prvýkrát vzhľadom na e-mail zo dňa 2.3.2015 doklady odovzdala 6.3.2015 (minimálne 84 šanónov dovezla do sídla žalobcu v prívesnom vozíku) a následne odovzdala ďalšie, podľa protokolov založených v spise. Odovzdaním účtovníctva v papierovej forme splnila v zmysle ust. § 556 Obchodného zákonného svoj záväzok (zhotoviteľa) zo zmluvy odovzdať hmotne zachytený výsledok svojej činnosti objednávateľovi. Žalovaná odovzdala účtovníctvo žalobcovi v papierovej forme, čo žalobca svojim podpisom o prevzatí potvrdil. Podľa ust. § 31 ods. 4 zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, všetky formy účtovného záznamu sú rovnocenné. Preto je domáhanie sa účtovníctva v elektronickej forme nedôvodné. V užatvorennej zmluve z 10.4.2002, ani v nadväzujúcich dodatkoch účastníci nešpecifikovali, akým spôsobom, za aké obdobie, ani vakej forme je žalovaná po ukončení zmluvného vzťahu povinná odovzdať žalobcovi účtovnú agendu. Žalovaná s dobrým úmyslom odovzdala žalobcovi kompletné účtovníctvo za roky 2004 až 2014 a žalobca ho prevzal.

13. Žalovaná mala za to, že žaloba nie je podaná dôvodne, pretože žalobca neuviedol, na základe akého titulu sa domáha ochrany svojho vlastníckeho práva reivindikačnou žalobou. Právny titul na základe čoho získal vlastníctvo účtovníctva nekonkretizuje a vlastníctvo veci - účtovníctva, ktoré žiada vydať nepreukázal. Hmotnoprávny základ žaloby na vydanie veci tvorí skutočnosť, že sa určitá vec nenachádza vo faktickej moci vlastníka, ale inej osoby. Hlavným predpokladom podania takejto žaloby je existencia vlastníckeho práva k veci, ktoré je nutné preukázať, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. V spore musí žalobca preukázať svoje vlastníctvo k veci a toto právo musí trvať aj v čase vyhlásenia rozsudku, čo žalobca v konaní nepreukázal. Taktiež vec, ktorej vydania sa žalobca domáha, musí byť presne špecifikovaná, pričom žalobca vec neopísal tak, aby bola odlišená od ostatných vecí podobného druhu. Súd správne rozhadol, že v čase podania žaloby dňa 19.3.2015 žalobca nemal na podanie žaloby dôvod - nárok. Žalovaná účtovníctvo v papierovej forme žalobcovi vydala, nikdy sa nevyjadriala, že účtovníctvo nevydá a tento svoj úmysel plnila, vzhľadom na množstvo dokladov ho odovzdala na viackrát, o čom žalobca vedel a doklady preberal. Zo strany žalobcu preto neexistoval dôvod, aby sa domáhal vydania veci žalobou, nakoľko bol jej vlastníkom a žalovaná vec neoprávnene nezadržiavala a

zodpovedá žalobca. Žalovaná preto žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcu zaviazal na náhradu troy konania pred súdom prvej inštancie ako aj troy odvolacieho konania.

15. Podaním zo dňa 30.11.2016 doručeným odvolaciemu súdu dňa 5.12.2016 žalobca uviedol, že predkladá dôkazné prostriedky doplňujúce a preukazujúce žalobcové tvrdenia a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní zo dňa 18.10.2016 voči rozhodnutiu Okresného súdu Senica zo dňa 29.9.2016. Uviedol, že zo znaleckého posudku č. 12/2016, vydaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, znalecký ústav, vo veci posúdenia účtovníctva spoločnosti REFORMATA, spol. s r. o. jednoznačne vyplýva, že v účtovníctve a vo výkazoch účtovných závierok spoločnosti REFORMATA, spol. s r. o. sú závažné nezrovnalosti. Ďalej žalobca v tomto podaní rozvádzza konkrétné zistené rozdiely, pričom má za to, že k zisteným účtovným súčtovým rozdielom mohlo dôjsť mimo účtovnými zásahmi, pretože nie je predpoklad, že súčtovné rozdiely vznikli v dôsledku zlyhania štandardne používaneho účtovného programu Omega. Má za to, že znalecký posudok preukazuje všetky tvrdenia žalobcu a podporuje dôvody podaného odvolania. Aj na základe týchto skutočností je podľa žalobcu odôvodnená potreba vydania kompletného účtovníctva za roky 2005 - 2014 v elektronickej podobe žalovanou. Žalobca k tomuto podaniu ďalej pripojil Znalecký posudok č. 12/2016 znaleckého ústavu Ekonomická univerzita v Bratislave zo dňa 30.9.2016, predmetom ktorého je posúdenie účtovníctva žalobcu vedeného žalovanou.

16. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu voči rozsudku vo veci samej sa žalobca písomne vyjadril. Zopakoval, že súd si nesprávne vyložil zmysel uplatneného hmotnoprávneho nároku a zároveň nepripustil úpravu žalobného petitu žalobcu na pojednávaní dňa 17.6.2016 bez riadneho odôvodnenia, čím zároveň odňal žalobcovi právo konať pred súdom. Žalobca uplatnil alternatívny petít z dôvodu procesnej obrany žalovanej, ktorá tvrdila, že nemôže vydať elektronické účtovníctvo z dôvodu, že ide údajne o jej autorské dielo. Nepripustením zmeny žaloby, súd znemožnil prejednanie žalobnej požiadavky žalobcu. Zároveň na pojednávaní dňa 17.6.2016 nedošlo k vykonaniu listinných dôkazov podľa § 122 a § 129 ods. 1 OSP, z ktorého dôvodu tieto absentujú v úvahách a hodnoteniach súdu pri ustaľovaní skutkového stavu. Vo vyjadrení žalovaná opisuje údajné správanie sa žalobcu, tento opis je však iba subjektívnym a nesprávnym názorom žalovanej. Ak žalovaná tvrdí, že išlo o šikanu a vyhrážky voči nej, mala tieto svoje tvrdenia podložiť aj dôkazmi, ktoré však nepredložila, preto takýto názor žalovanej nemôže brať súd do úvahy. Žalovaná uviedla, že údajne splnila svoju povinnosť odovzdania účtovníctva v papierovej forme. Ako bolo v konaní preukázané listinnými dôkazmi, k odovzdaniu účtovných dokladov došlo niekol'kokrát po častiach až po podaní žaloby na súd, pričom v rozpore s týmto zistením súd vyvodil, že žalovaná odovzdala účtovné doklady po skončení zmluvného vzťahu, bez uvedenia doby ale riadne. Žalovaná v podaní zo dňa 29.6.2015 uviedla, že účtovníctvo odovzdala zápisnične až dňa 9.4.2015 (len rok 2014) a ostatné doklady boli odovzdávané v dňoch 2.5.2015, 18.5.2015, 2.6.2015 a 5.6.2015. Žaloba bola podaná dňa 19.3.2015, avšak odovzdávajúce protokoly na dokumentáciu v papierovej forme sú z 19.4.2015, 2.5.2015, 18.5.2015, 2.6.2015, 5.6.2015 a k poslednému odovzdaniu dokladov došlo dňa 13.5.2016. Je teda zrejmé, že žalovaná účtovníctvo v písomnej podobe odovzdala až po podaní žaloby. Súd pri svojom tvrdení pochybil, pretože svoje tvrdenie o tom, že „žalovaná po skončení zmluvného vzťahu odovzdala žalobcovi príslušné dokumenty o účtovníctve“ neoprel o žiadne rozumné dôvody a dôkazy. Žalovaná sama riadne a presne nedefinovala, kedy k tomu došlo. Jej vyjadrenie, že v zmluve nebola špecifikovaná požiadavka v akej forme je žalovaná povinná vydať účtovníctvo po skončení zmluvného vzťahu, je len slabou obhajobou, ktorá nie je ničím podložená a nemožno brať do úvahy súdu, že žalobca nemá k vydaniu údajovej

účtovníctvo vydala. Podľa § 556 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak dielo podľa uzavretej zmluvy spočíva v inom výsledku činnosti, je zhотовiteľ povinný hmotne zachytený výsledok odovzdať objednávateľovi, čo žalovaná urobiла, preto na podanie žaloby neboli dôvod. Medzi stranami vznikol obchodnoprávny vzťah a zmluva uzavretá medzi stranami ako nepomenovaná podľa § 269 a nasl. Obchodného zákonníka je zmluvou o dielo, keďže vedenie účtovníctva je potrebné považovať za hmotne zachytený výsledok inej činnosti, pričom právna doktrína aj judikatúra zastáva názor, že vedenie účtovníctva je dielom a v uvedenom prípade ide o zmluvu o dielo. Žalovaná dielo - hmotne zachytený výsledok činnosti v zmysle zmluvy žalobcovi vydala, na základe čoho žalobcovi vzniklo vlastníctvo k predmetu diela, teda v čase rozhodnutia súdu neboli žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie veci. Domáhanie sa účtovníctva v elektronickej forme spracovanej na vlastných technických prostriedkoch žalovanej nebolo stranami dohodnuté, a preto jej takáto povinnosť nevyplýva ani zo zmluvy, ani zo žiadneho predpisu, tiež s poukazom na ust. § 31 ods. 4 Zákona o účtovníctve, o rovnosti obidvoch foriem vedenia účtovných záznamov. O tomto sa žalovaná zmienila, preto námietka žalobcu v odvolaní, že žalovaná nevedela vysvetliť, prečo odmietla vydáť alebo sprístupniť elektronické účtovníctvo neobstojí. Neobstojí ani námietka žalobcu o nutnosti mať elektronickú formu účtovníctva za účelom predkladania hlásení, podania a záznamov v elektronickej forme príslušným orgánom, pretože zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve neukladá účtovnej jednotke striktne viesť účtovníctvo technickou formou - elektronicky. Účtovná jednotka má možnosť výberu písomnej alebo technickej podoby. Preto sa na webových stránkach týchto inštitúcií uvádzajú vzory tlačív, ktoré treba ručne vyplniť a elektronicky odoslať príslušnému orgánu. Súd správne rozhadol, keď žalobu o vydanie elektronického účtovníctva za roky 2005 - 2014 zamietol, pretože neexistuje právny titul na domáhanie sa tohto nároku. K námietke žalobcu ohľadom duševného vlastníctva žalovanej k elektronickej databáze údajov účtovníctva žalovaná uviedla, že bolo preukázané, že viedla účtovníctvo na vlastných prostriedkoch výpočtovej techniky a vlastnom programovom vybavení. Databáza údajov, ktorú vytvorila používaním zakúpeného softvéru- programu je výsledkom jej tvorivej duševnej činnosti a myslenia a výlučným vlastníctvom žalovanej. Nie je správny záver žalobcu, že súd považoval vedenie a spracovanie účtovníctva v elektronickej forme žalovanou za autorské dielo. Dospel len k názoru, že sa jedná o nehmotný výsledok duševnej činnosti, ochrany vlastníctva, ktorej nie je možné domáhať sa podľa § 126 OZ.

14. K odvolaniu žalobcu proti výroku o náhrade trov konania žalovaná uviedla, že nikdy neodmietala účtovníctvo vydáť. Vydala ho pred podaním žaloby dňa 6.3.2015 a vo vydávaní pokračovala v závislosti na splnení povinností voči daňovým a štátnym orgánom a splnení povinnosti ešte voči samotnému žalobcovi. Aj po výpovedi zmluvy po 28.2.2015 žalovaná za žalobcu vystavovala odberateľské faktúry, vykonala vyúčtovanie nájomného za byty a poskytovala konzultácie ohľadom vyúčtovania nájomného za byty, prihlasovala nových zamestnancov do poistovní a pod. Z konania žalovanej nemohol žalobca usudzovať a dospieť k názoru, že účtovníctvo v printovej podobe odmietla vydáť. Naopak v rámci potrebnej a zo strany žalovanej žiadanej súčinnosti novej konateľky žalobcu, sa žalovaná stretla s jej negatívnym postojom. Od vymenovania za konateľku od 15.10.2014 do 20.1.2015 odmietla so žalovanou komunikovať, neodpovedala na žiadne listy, odmietla sa so žalovanou stretnúť s odôvodnením, že nemá čas, hoci termín odsúhlasila. Dňa 20.1.2015 jej žalobca dal výpoved' zmluvy a opakovane e-mailami vyžadoval bezodkladné odovzdanie účtovníctva a neskôr podával trestné oznámenie na políciu, živnostenské oddelenie, v dôsledku čoho prišlo i k zhoršeniu zdravotného stavu žalovanej a musela byť liečená. S následnou nutnosťou komunikácie s políciou, kontrolórmi zo živnostenského oddelenia, bola žalovaná vinou žalobcu oberaná o množstvo času, potrebného k odovzdávaniu dokladov. V dôsledku takéhoto správania bola podaná i žaloba, ktorá nie je dôvodná a došlo k vzniku trov, za ktoré

databázy aktívnu legitimáciu, pretože účtovníctvo žalobcu nie je autorským dielom žalovanej, keďže ide len o spracovanú databázu údajov plynúcich z podkladov patriacich len žalobcovi. Žalobca je majiteľom účtovných záznamov, ktoré žalovaná spracovávala podľa dokladov predložených žalobcom a pre jeho potrebu, a to všetko na základe zmluvy za odmenu. Žalobca ako účtovná jednotka má neodňateľné vlastnícke právo ku všetkým podkladom predloženým žalovanej ako účtovníčke, ktorá len tieto doklady spracovávala, teda aj výsledok jej práce je databáza, ktorá patrí žalobcovi, pričom toto spracovanie nenesie žiadne znaky autorského diela. Aby bol určitý výtvor považovaný za dielo, musí splňať všetky pojmové znaky diela v zmysle § 3 ods. 1, 4 a § 5 Autorského zákona. Databáza údajov spracovaná žalovanou nenesie znaky diela, a teda súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zároveň nemožno takéto spracovanie považovať za databázu podľa Autorského zákona. Samotná žalovaná neuviedla ani jeden znak diela, ktorý by bol splnený a mohol byť považovaný za znak autorského diela. Z pohľadu Autorského zákona žalovaná nevykonala žiadnu autorskoprávnu prvotinu, ale len spracovala údaje do účtovnej databázy podľa podkladov žalobcu, a teda nie je možné takému dielu priznať povahu autorského diela, pretože nejde o jedinečný výsledok tvorivej duševnej činnosti. Žalovaná svoju činnosť vykonávala na základe zmluvy tak, že mala komplexne spracovávať účtovné doklady žalobcu pre účely vyhotovenia účtovných záznamov slúžiacich pre potreby daňových orgánov, pretože žalobca ako platca DPH má podľa daňového poriadku povinnosť predkladať všetky podania v elektronickej podobe. Pokiaľ podľa daňových predpisov uskutočňovala žalovaná spracovanie hlásenia a ostatné daňové povinnosti voči správcom dane elektronicky, potom mala tieto spracované údaje v rovnakej forme poskytnúť svojmu objednávateľovi. Súd prvej inštancie sa s týmito zákonými ustanoveniami vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal. Zo strany súdu preto ide o neprijateľný záver, že účtovnej jednotke, žalobcovi, nepatria účtovné a daňové záznamy, ktoré mu na základe zmluvy spracoval účtovný servis. Súd sa ani len nepokúsil vysvetliť, čo by malo tvoriť autorské dielo žalovanej, pretože ani len neuviedol a nerozobral pojmové znaky diela, ktoré musia byť riadne splnené.

17. K tomuto vyjadreniu žalobcu (k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu) podala žalovaná **písomné vyjadrenie** v ktorom uviedla, že žalobca na pojednávaní dňa 17.6.2016 vzal žalobu v časti o vydanie účtovníctva v listinnej podobe späť, nakoľko k uvedenému dňu boli doklady odovzdané. Žalovaná trvá na tom, že sa tak často dialo aj duplicitne, nakoľko mnohé doklady boli označené za nedodané, resp. nový ekonóm konštatoval, že mail mu doručený neboli. Proti tomuto výroku rozsudku sa žalobca neodvolal a rozsudok je v tejto časti právoplatný. K žalobcom namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom nepripustením zmeny žaloby súdom prvej inštancie sa žalovaná vyjadrila už vo svojom vyjadrení k odvolaniu. V súčasnosti v zmysle ust. § 371 CSP, pokiaľ ide o zmenu žaloby, úvaha súdu o tejto otázke je výsledkom vnútorného presvedčenia súdca a jeho myšlienkového postupu pri vyhodnotení, či výsledky konania pred rozhodnutím o zmene žaloby môžu byť podkladom konania o zmenenej žalobe a patria výlučne súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripravu zmeny žaloby. Žalobca nie je oprávnený odvolaním napadnúť správnosť tejto úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa zmena nepripustila, nie je prípustné. Preto je absurdná námietka žalobcu, že mu bolo odňaté právo konať pred súdom. Elektronicke účtovníctvo žalovaná spracovala na vlastných zakúpených prostriedkoch a programoch preukázateľne aktualizovaných za úhradu, na ktorých účtovníctvo viedla pre žalobcu ako objednávateľa v zmysle dohodnutej zmluvy o dielo, ale aj pre ostatných svojich klientov. V zmysle autorského zákona tvorila databázu nezávislých údajov systematicky alebo metodicky usporiadanych, ktorá je výsledkom jej tvorivej duševnej činnosti. Čo sa týka námietky, že dňa 17.6.2016 nedošlo k vykonaniu dôkazov zákoným spôsobom podľa § 122 a § 129 ods. 1 OSP, čo sa týka zápisnice z odovzdania dokladov zo

dňa 13.5.2016, súd na ňu poukázal s výzvou, či strany poznajú jej obsah a je potrebné opäťovné oboznamovanie, na čo sa obidve strany vyjadrieli, že nežiadajú znova oboznamovať. Argument, že odovzdávací protokol zo dňa 13.5.2016, ako listinný dôkaz, ktorý podľa žalobcu neboli vykonaný podľa § 129 ods. 1 OSP a nemá odraz v obsahu vyhotovenia rozsudku neobstojí, pretože bol okrem ďalších, dôvodom späťvzatia žaloby. Šikana zo strany žalobcu je v spise preukázaná, začala odmietaním komunikácie konateľky JUDr. Valovičovej so žalovanou, jej absolútnej ignoráciou, neodpovedaním žalovanej na pracovné listy a maily. Neskôr konateľka podávala oznámenia na políciu, živnostenský úrad, až po osobnú návštevu žalovanej s dvomi ďalšími mužmi v mieste jej bydliska, kde došlo k hrubej a nevyberanej komunikácii konateľky voči matke žalovanej o čom ako dôkaz svedčia: jeden z listov zo dňa 2.3.2015 adresovaný konateľke, list adresovaný „Synode“ s podrobňom popisom odovzdávania dokladov a komunikácie s konateľkou zo dňa 12.6.2015, predvolanie na OÚ Trnava odbor živnostenského podnikania na základe podnetu od žalobcu z 30.3.2015 a potvrdenie o podaní oznámenia konateľkou žalobcu z 27.2.2015 na žalovanú o vydanie účtovníctva. To malo následky na zdravotný stav a psychiku žalovanej. Žalovaná sa pridržiava svojho stanoviska, že išlo o zmluvné vzťahy na základe zmluvy o dielo. Žalovaná nikdy neodmietla účtovníctvo vydať, vydala ho pred podaním žaloby dňa 6.3.2015 na základe protokolu v ktorom bolo dohodnuté, že účtovné doklady v písomnej forme za rok 2014 sa zavázuje odovzdať do 31.3.2015, napriek tomu žalobca už dňa 19.3.2015 podal žalobu. Vzhľadom na obrovské množstvo dokladov a stáženú komunikáciu s konateľkou žalobcu, vo vydávaní pokračovala v závislosti na splnení povinnosti voči daňovým a štátnym orgánom a splnení povinnosti voči samotnému žalobcovi. Ešte ku dňu 31.5.2015 vykonávala v prospech žalobcu vyúčtovanie nájomného za byty a z tohto dôvodu ku dňu 9.4.2015 boli odovzdané doklady len čiastkovo, nakoľko ostatné ešte potrebovala k vyúčtovaniu nájomného. Účtovníctvo bolo žalobcovi v papierovej forme na základe odovzdávacích protokолов z 6.3.2015, 10.3.2015, 9.4.2015, 1.5.2015, 15.5.2015, 21.5.2015, 3.12.2015, 13.5.2016 kompletne odovzdané. Žalovaná pritom odovzdala žalobcovi účtovníctvo v papierovej forme kompletne za roky 2004 až 2014 a mzdovú agendu za obdobie od r. 1998 do roku 2014. Dňa 5.6.2015 boli žalobcovi odoslané poštou posledné dokumenty. Po tomto termíne boli žalobcovi odovzdávané ďalšie dokumenty duplicitne. Žalobca doteraz neprekázal, na základe akého titulu by mal byť vlastníkom účtovníctva, či už v papierovej resp. elektronickej podobe. Tvrdenie, že ako účtovná jednotka má neodnímateľné vlastnícke právo k účtovným dokladom žalovanej je slabou, ničím nepodloženou obhajobou. K námietke žalobcu ohľadom duševného vlastníctva žalovanej k elektronickej databáze údajov účtovníctva žalovaná uviedla, že v konaní sa preukázalo, že žalovaná účtovníctvo viedla na vlastných prostriedkoch výpočtovej techniky a vlastnom programovom vybavení. Databáza údajov, ktorú vytvorila používaním zakúpeného softvéru - programu je výsledkom jej tvorivej duševnej činnosti a myslenia a výlučným vlastníctvom žalovanej. Žalovaná nikdy netvrdila, že vedenie a spracovanie účtovníctva v elektronickej forme je jej autorské dielo v zmysle § 3 zák. č. 185/2015 Z. z. Podľa tohto zákona žalovaná tvorila databázu nezávislých údajov systematicky alebo metodicky usporiadaných, ktorá je výsledkom jej tvorivej duševnej činnosti. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

18. Napriek tomu, že predmetné konanie začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd vo veci rozhodoval už podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, rešpektujúc pritom ust. § 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti, ale tiež i to, že právne účinky úkonov, ktoré

v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

19. **Krajský súd v Trnave ako súd odvolací** (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP à contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné s použitím § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v spojení s ktorým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo potom nevyhnutným podľa § 389 písm. d) CSP zrušíť aj súvisiace oprávne uznesenie.

20. Nakoľko výrok napadnutého rozsudku v prvej výrokovej vete, ktorou súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o vydanie veci, a to šanónu so mzdami za rok 2014, účtovných dokladov za rok 2014 a podvojného účtovníctva za rok 2014, neboli napadnutý odvolaním, nadobudol v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť a netvoril predmet odvolacieho prieskumu.

21. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmavaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a ním realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokial' zamietol žalobu v časti, v ktorej sa žalobca voči žalovanej domáhal vydania kompletného účtovníctva za roky 2005 - 2014 v elektronickej podobe.

22. Žalobca sa podanou žalobou v preskúmavanej časti, domáha ochrany svojho vlastníckeho práva, proti žalovanej, ktorá mu má predmet jeho vlastníckeho práva neprávom zadržiavať, ide teda o žalobu na vydanie veci - *actio reivindicatio* v zmysle § 126 ods. 1 OZ, ktorá predpokladá, že iná osoba neoprávnene, t.j. bez právneho dôvodu, zadržiava vec patriaci vlastníkovi a súčasne mu ju odmieta vydať. Aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby je vlastník veci, pasívna legitimácia prislúcha osobe, ktorá má vec fakticky u seba, avšak nemá na to žiadny právom aprobovaný dôvod.

23. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na skutkovom závere, že na základe Zmluvy uzavretej medzi žalovanou a žalobcom dňa 10.4.2002, sa žalovaná zaviazala vykonávať pre žalobcu vedenie účtovníctva, vykonávanie ekonomickejho poradenstva a automatizované spracovanie dát, ďalej že si žalovaná preukázateľne zakúpila počítačové programy OLYMP - slúžiaci na spracovanie miezd a personalistiku, ako aj program OMEGA - slúžiaci na spracovanie podvojného účtovníctva, pričom žalovaná účtovníctvo žalobcu viedla na týchto počítačových programoch, ktoré sú v jej vlastníctve, sú jej pracovným nástrojom a viedie na nich účtovníctvo viacerých klientov, pričom podmienky používania týchto programov určuje ich autor. Žalobca má nainštalovaný vlastný program na vedenie účtovníctva, ktorý však žalovaná nevyužívala. Na základe týchto skutočností potom

dospel súd prvej inštancie k právnemu záveru, že účtovníctvo vedené v elektronickej podobe podlieha režimu Autorského zákona, preto ak by si nař žalobca nárokoval, musel by splniť podmienky podľa príslušných ustanovení Autorského zákona, d'alej že predmetom duševného vlastníctva je majetok nehmotnej povahy, ktorý je výsledkom myšlenia a tvorivosti, preto vzhľadom na to, že účtovníctvo v elektronickej podobe nie je spôsobilým predmetom vlastníckeho práva, žalobca nie je aktívne legitimovaný a ochrana podľa § 126 Občianskeho zákonníka mu nepatri.

24. Žalobca v odvolaní namieta predovšetkým nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, že k vydaniu údajnej databázy spracovanej žalovanou podľa zmluvy, za odplatu, žalobca nemá aktívnu legitimáciu, keďže účtovníctvo žalobcu je autorským dielom žalovanej, teda že účtovníctvo žalobcu vedené v elektronickej podobe podlieha režimu autorského zákona a na to, aby mohlo byť žalobcovi vydané, museli by byť splnené podmienky podľa Autorského zákona. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, aký je rozdiel medzi autorským dielom a databázou, nevysvetlil, čo by malo tvoriť autorské dielo žalovanej, nakoľko neuviedol žiadne pojmové znaky autorského diela, aplikovanú autorskoprávnu ochranu nevysvetlil, pričom žalobca tvrdí, že elektronická forma spracovaného účtovníctva žalobcu nie je autorským dielom žalovanej, ale len spracovanou databázou údajov plynúcich z dokladov patriacich žalobcovi, a preto elektronická forma je ako súčasť hlavnej veci majetkom žalobcu. Namieta, že súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal so žiadnou podstatnou argumentáciou žalobcu, že žalobca sa z jeho odôvodnenia nedozvedel, z akých dôvodov mu nesvedčí nárok na vydanie požadovaného účtovníctva, že súd nevyhodnotil všetky vykonané dôkazy, napríklad výpovede svedkov Daniša a Sabola, nesprávne aplikoval Autorský zákon č. 185/2015 Z. z. na zmluvu z roku 2002 a že jeho zdôvodnenie je povrchné a upierajúce právo žalobcu dozvedieť sa, pre aké dôvody súd na tvrdenia a dôkazy žalobcu neprihliada.

25. Odvolací súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku zistil, že súd prvej inštancie na právne posúdenie veci aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce ochranu vlastníckeho práva, t. j. § 123, § 124, § 126 ods. 1, ako aj ust. § 31 zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, podľa ktorého sú všetky formy účtovného záznamu rovnocenné. Avšak svoj právny záver o tom, že účtovníctvo vedené v elektronickej podobe podlieha režimu Autorského zákona č. 185/2015 Z. z. žiadnym spôsobom nevysvetlil, necitoval konkrétnie ustanovenia Autorského zákona, ktoré aplikoval a neposkytol ani svoj právny výklad použitých ustanovení Autorského zákona. Súd prvej inštancie tiež žiadnym spôsobom neodôvodnil a nevysvetlil svoj právny záver o tom, že účtovníctvo v elektronickej podobe nie je spôsobilým predmetom vlastníckeho práva, argumentácia súdu prvej inštancie v tomto smere úplne absentuje, súd nepodáva žiadne svoje úvahy, na základe ktorých k takému právnemu záveru v danej veci dospel.

26. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je prítom jednou zo súčasťí **základného práva na spravodlivý proces**, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Práve odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietať konkrétnie skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Občiansky súdny poriadok platný a účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, t. j. k 30.6.2016 upravoval v ustanovení § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 220 ods. 2 CSP) základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho **opodstatnenosť, zákonnosť** a

spravodlivosť.

27. V zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom ku dňu 30.6.2016, v odôvodnení rozsudku má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má tiež dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Z uvedeného vyplýva, že súd je najmä povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. **Z odôvodnenia by nepochybne mali vyplývať úvahy o tom, aké zistenia vyvodil z jednotlivých vykonaných dôkazov, prípadne z akého dôvodu niektoré navrhované alebo predložené dôkazy nevykonal.** Pritom medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi by mala existovať logická nadväznosť. Hodnotiaca úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo (§ 132 OSP, aktuálne § 191 ods. 1 CSP). Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

29. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. **Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námiestkou sporovej strany, treba absenci argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR** (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

30. Právne posúdenie veci je potom činnosťou, pri ktorej súd podriadi zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. **V odôvodnení súd odcituje túto právnu normu a vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy.** Súd sa tiež vyjadrí, ako túto normu interpretuje.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd v predmetnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 132 OSP (aktuálne § 191 CSP) a § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 220 ods. 2 CSP) riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a niektoré svoje relevantné skutkové a právne závery vôbec neodôvodnil. Predovšetkým v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje akékoľvek vyhodnotenie argumentov sporových strán vznášaných v priebehu konania ohľadom druhu záväzkovo-právneho vzťahu založeného medzi žalobcom a žalovanou Zmluvou o vedení účtovníctva, vykonávaní ekonomickeho poradenstva a automatizovaného spracovania dát zo dňa 10.4.2002. V odôvodnení tiež chýba vysporiadanie sa s argumentmi sporových strán ohľadom povahy účtovníctva vedeného v technickej resp. v elektronickej forme, ako veci v právnom zmysle slova a s tým súvisiaceho posúdenia vlastníckeho práva k nemu.

32. Kým totiž žalobca odvodzoval svoj titul na vydanie účtovníctva vedeného žalovanou v elektronickej forme najskôr všeobecne z uzatvorennej Zmluvy, ktorou sa žalovaná zaviazala vykonávať automatizované spracovanie dát pre žalobcu za odplatu, z čoho odvodzoval svoje vlastníctvo nielen k písomnej, ale aj k technickej forme účtovných záznamov, žalovaná sa bránila tým, že v predmetnej zmluve nebolo zakotvené, aby účtovníctvo odovzdala žalobcovi aj v elektronickej podobe, ako aj s poukazom na ust. § 31

ods. 4 zák. č. 431/2002 z. z. o účtovníctve, podľa ktorého sú všetky formy účtovného záznamu rovnocenné, a keďže žalobcovi účtovníctvo vedené v písomnej forme odovzdala, svoju povinnosť si splnila. Žalobca na druhej strane svoj nárok na vydanie elektronického účtovníctva podopieral s poukazom na ustanovenie § 31 ods. 5 zák. č. 431/2002 Z. z., podľa ktorého ak účtovná jednotka viedie účtovné záznamy v technickej forme, je povinná na požiadanie umožniť oprávneným osobám zoznámiť sa s obsahom nimi určených účtovných záznamov v technickej forme, ako aj na ustanovenie § 35 zák. č. 431/2002 Z. z. upravujúceho povinnosť účtovnej jednotky uchovávať a ochraňovať účtovnú dokumentáciu, a to aj tú, ktorú účtovná jednotka viedie v technickej forme. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že pôvodne sa žalobca domnieval, že žalovaná viedie účtovníctvo žalobcu na počítačových programoch Omega a Olymp, ktoré si zakúpil žalobca, preto dôvodil tiež tým, že technickú formu spracovania účtovníctva žiada vydať titulom vlastníctva licencii na používanie programov Omega a Olymp. Žalovaná sa potom v konaní bránila tým, že účtovníctvo žalobcu viedla na „svojich“ počítačových programoch Omega a Olymp, teda tých, na ktorých používanie si ona sama zakúpila licenciu, preto odmietala tieto programy, resp. produkt účtovníctva ďalšou spracovaný v elektronickej podobe na jej vlastných programoch žalobcovi vydať, pretože podľa nej hoci žalobca zakúpil na účely vedenia svojho účtovníctva totožné programy, žalovaná na programoch ku ktorým vlastnil licenciu žalobca účtovníctvo pre neho nikdy neviedla.

33. Pokiaľ ide o posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, žalovaná mala za to, že strany uzavreli zmluvu o vedení účtovníctva podľa § 269 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá je zmluvou inominátnou, pričom vzhľadom na to, že výsledkom činnosti žalovanej mala byť účtovná dokumentácia, čo je podľa žalovanej hmotne zachytený výsledok inej činnosti podľa § 536 ods. 2 Obchodného zákonníka, zmluva uzavretá medzi stranami je podľa nej zmluvou o dielo. Pretože sa toto dielo zhotovovalo u zhotoviteľa (žalovanej), je podľa nej s poukazom na ust. § 542 ods. 2 Obchodného zákonníka účtovníctvo vlastníctvom žalovanej, nakoľko iná dohoda o odovzdaní a prevzatí predmetu zmluvy medzi stranami uzavretá nebola. Tiež žalovaná dôvodila tým, že účtovníctvo v elektronickej forme je duševným vlastníctvom žalovanej ako autorky a výsledok jej tvorivej duševnej činnosti, ktorý vytvorila na vlastných technických a programových prostriedkoch zakúpených od ich poskytovateľa, keď v zmysle autorského zákona je žalovaná oprávnená užívateľka zakúpených programov Omega a Olymp, zodpovedá za obsah údajov, ktoré vkladá do aplikácie, pričom tieto údaje sú potom vo výlučnom vlastníctve žalovanej ako užívateľky programu. Žalovaná mala za to, že databáza údajov, ktorá vznikne používaním programu je vo výlučnom vlastníctve jeho majiteľa - autora, tiež že práva duševného vlastníctva, ktoré sa riadia Autorským zákonom, nemôžu byť predmetom žaloby o vydanie veci, preto žalobca nie je vlastníkom veci, ktorej vydania sa domáha. Jej obrana spočívala ďalej v tom, že ako jeden z predpokladov žaloby o vydanie veci musí žalobca preukázať skutočnosť, že žalovaná v súčasnosti skutočne požadovanú vec drží - vlastní. Žalobca naopak trval na tom, že účtovníctvo pozostávajúce z účtovných záznamov v akejkoľvek podobe patrí účtovnej jednotke a akýkoľvek subjekt, ktorý by na základe dodávateľskej zmluvy spracovával účtovníctvo, je len jeho dočasným správcom, alebo osobou, ktorá má účtovné záznamy v držbe do okamihu, pokiaľ sa jeho držba nestane neoprávnenou. Elektronické účtovníctvo ako súčasť komplexných účtovných záznamov účtovnej jednotky, je podľa žalobcu rovnako ako databáza údajov majetkom účtovnej jednotky, teda žalobcu. Pokiaľ žalovaná spracovávala účtovníctvo na svojom programovom vybavení, nevzniklo jej autorské právo, pretože konala na základe zmluvného vzťahu, ktorý jej na prechodnú dobu umožňoval spracovávať údajovú základňu a účtovné záznamy účtovnej jednotky. Mal za to, že elektronické účtovníctvo ako súčasť dokumentácie a účtovných záznamov patrí žalobcovi. Ukončením zmluvného vzťahu

bola potom žalovaná povinná vydať tieto záznamy žalobcovi. Žalovaná na to namietala, že týmito tvrdeniami žalobca nepreukázal vlastníctvo k veci o vydanie ktorej žiada, namietala nedostatok jeho aktívnej legitimácie. Trvala na tom, že účtovníctvo v elektronickej forme je právom duševného vlastníctva, na ktoré sa vzťahuje režim Autorského zákona.

34. Napriek takto nastolenej argumentácii sporových strán, súd prvej inštancie sa náležite právnym posúdením predmetnej veci nezaoberal, keď sa v podstate bez ďalšieho uspokojil s osvojením si stanovísk žalovanej o tom, že účtovníctvo vedené v elektronickej podobe podlieha režimu Autorského zákona č. 185/2015 Z. z., bez osobitného zaoberania sa otázkou účinnosti citovaného právneho predpisu s ohľadom na vznik a trvanie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ako aj osvojením si jej stanoviska, že účtovníctvo v elektronickej podobe nie je spôsobilým predmetom vlastníckeho práva, preto žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby. Tieto svoje závery však súd prvej inštancie vôbec nerozviedol, nepodoprel ich citáciou a výkladom konkrétnych ustanovení právnych predpisov, rozobratím právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, čo má za následok, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne, pretože neobsahuje dostatočné dôvody, na ktorých súd prvej inštancie svoje závery založil a tým aj nepreskúmateľné.

35. Predovšetkým z rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nevyplýva, ako posúdil typ zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou. Vyriešenie tejto otázky je pritom podstatné pre posúdenie vzájomných práv a povinností zmluvných strán plynúcich z uzavorennej Zmluvy o vedení účtovníctva... zo dňa 10.4.2002. Zmluvné strany, žalovaná ako dodávateľ a žalobca ako odberateľ pritom v tejto zmluve uviedli, že ju uzatvárajú podľa § 269 a nasl. Obchodného zákonného. Vzhľadom na postavenie zmluvných strán pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy, keď odberateľom je obchodná spoločnosť - spoločnosť s ručením obmedzeným a dodávateľom je fyzická osoba podnikateľ - živnostníčka, nie je pochýb, že v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonného v znení účinnom ku dňu 10.4.2002, právny vzťah založený medzi stranami predmetou zmluvou je obchodnoprávny. Obchodný zákonník potom zmluvu o účtovníctve ako osobitný zmluvný typ neupravuje a ani samotná Zmluva o vedení účtovníctva uzavretá stranami na žiadny konkrétny zmluvný typ Obchodného zákonného neodkazuje, pričom podľa dohodnutého predmetu zmluvy, sa žalovaná ako dodávateľ zaviazala vykonávať pre žalobcu za odmenu vedenie účtovníctva, vykonávať ekonomicke poradenstvo a automatizované spracovanie dát, ktorá činnosť bola ďalej konkretizovaná ako vykonávanie bežných účtovných operácií spoločnosti, zúčtovanie miezd, vykonávanie odvodov a hlásení, štatistické výkazníctvo, ostatné daňové povinnosti, vedenie účtovných kníh, vypracovanie účtovnej závierky, vrátane automatizovaného spracovania dát. K predmetnej zmluve strany uzavreli postupne štyri dodatky dňa 2.1.2004, dňa 4.1.2007, dňa 1.8.2007 a dňa 2.1.2010, pričom v dodatku č. 2 zo dňa 4.1.2007 modifikovali dohodnutý predmet zmluvy tak, že dodávateľ - žalovaná sa zaviazala vykonávať pre odberateľa - žalobcu v celom rozsahu vedenie účtovníctva, t. j. vykonávanie bežných účtovných operácií spoločnosti, zúčtovanie miezd, vykonávanie odvodov a hlásení, štatistické výkazníctvo, ostatné daňové povinnosti, vedenie účtovných kníh, vypracovanie účtovnej uzávierky, závierky, vrátane automatizovaného spracovania dát a vykonanie ročného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytových a nebytových priestorov v objektoch Palisády 46-48, Svoradova 3, Mariánska 8, Šancova 37 a Karadžičova 33. Z takto dohodnutého predmetu uzavretej zmluvy v znení jej dodatku č. 2, najmä z dohodnutého predmetu - vykonávanie „automatizovaného spracovania dát“ možno vysvetliť, že žalovaná sa touto zmluvou zaviazala pre žalobcu viesť účtovníctvo aj v technickej, resp. tzv. elektronickej forme. Predchádzajúci konateľ žalobcu Vladimír Daniš vo svojej výpovedi tiež potvrdil, že účtovníctvo sa za jeho pôsobenia spracovávalo elektronicky a žalovaná

podávala elektronické daňové priznania. Na pojednávaní dňa 17.6.2016 sama žalovaná uviedla, že niektoré časti účtovníctva žalobcovi zaslala aj prostredníctvom e-mailu, t. j. elektronicky a zasielanie niektorých účtovníckych dokumentov žalobcovi elektronicky, vyplýva aj z listín na č. l. 132, 161 spisu. Pre posúdenie ďalších vzájomných práv a povinností zmluvných strán Zmluvy zo dňa 10.4.2002, je však najskôr nevyhnutné právny vzťah založený predmetou zmluvou medzi stranami na základe náležitého zhodnotenia vykonaného dokazovania právne kvalifikovať, t. j. vyhodnotiť, či sa v danom prípade jedná podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka o tzv. nepomenovanú (inominátnu) zmluvu, prípadne či predmetná zmluva neobsahuje podstatné časti iného zákonom upraveného zmluvného typu, pričom v praxi sa obdobné zmluvy o vedení účtovníctva najčastejšie spravujú ustanoveniami o mandátnej zmluve, o zmluve o dielo, či príkaznej zmluve podľa Občianskeho zákonníka, môže ísť aj o iný zmluvný typ, či prípad zmiešanej zmluvy. Pritom je potrebné zohľadniť, že uvedenou zmluvou sa žalovaná zaviazala nielen na vedenie účtovníctva (tak v písomnej ako aj technickej podobe), ale aj na vykonávanie odvodov a hlásení a vykonávanie ekonomickejho poradenstva. Bolo preto nevyhnutné, aby sa súd prvej inštancie v prvom rade riadne vysporiadal s právnym posúdením záväzkovo-právneho vzťahu založeného medzi stranami Zmluvou zo dňa 10.4.2002 v znení jej dodatkov a umožnil tak stranám v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 CSP zaujať k takému právnemu posúdeniu stanovisko, od čoho by bolo potom možné odvíjať aj posudzovanie a hodnotenie splnenia jednotlivých zmluvných povinností jej stranami.

36. Ďalej bolo v predmetnej právnej veci nevyhnutné, aby sa súd prvej inštancie zaoberal posúdením právnej povahy technickej formy, resp. tzv. elektronického účtovníctva z hľadiska, či ide o spôsobilý predmet občianskoprávnych vzťahov. V tomto smere obsahuje rozhodnutie súdu prvej inštancie iba strohý a nijako bližšie neodôvodnený negatívny záver.

37. Ustanovenie § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje, že predmetom občianskoprávnych vzťahov sú veci, a pokial' to ich povaha pripúšťa, práva alebo iné majetkové hodnoty. V zmysle právnej teórie a praxe je vecou každý ovládateľný hmotný predmet alebo ovládateľná prírodná sila za predpokladu, že slúžia ľudským potrebám. Predmetom občianskoprávnych vzťahov môže byť aj právo, za predpokladu, že to pripúšťa jeho povaha. K iným majetkovým hodnotám v zmysle ustálenej praxe potom patrí napr. know-how a podobné technické, výrobné a iné poznatky z ekonomickejho prostredia, informácie, databázy, algoritmy a pod. Nakoľko Zákon o účtovníctve vo svojich ustanoveniach citovaných nižšie (viď bod 38.), definuje účtovné záznamy a účtovnú dokumentáciu a v ust. § 31 ods. 2 vyslovene definuje aj účtovné záznamy v technickej forme, t. j. také, ktoré sú vykonané elektronickým alebo iným spôsobom, ktorý umožňuje ich prevedenie do písomnej formy a upravuje tiež nakladanie s takýmito technickými účtovnými záznamami, ich ochranu a ukladanie, t. j. pozná, definuje a upravuje účtovníctvo vedené v technickej forme ako sústavu účtovných záznamov vykonanú elektronickým spôsobom, možno podľa odvolacieho súdu dospiet' k záveru, že aj účtovníctvo v elektronickej forme je spôsobilým predmetom občianskoprávnych vzťahov.

38. Pokial' súd prvej inštancie uviedol, že účtovníctvo v elektronickej forme nie je spôsobilým predmetom vlastníckeho práva, pretože je predmetom práva duševného vlastníctva, nakoľko ide o majetok nehmotnej povahy, ktorý je výsledkom myslenia a tvorivosti, súd prvej inštancie neponúkol k tomuto svojmu záveru žiadne úvahy, absentuje akékoľvek odôvodnenie takéhoto záveru. Rovnako absentuje posúdenie, akým spôsobom dospel súd prvej inštancie k vyhodnoteniu, že účtovníctvo vedené v elektronickej forme podlieha režimu Autorského zákona, nakoľko, ako správne namietal žalobca vo svojom

odvolaní, súd prvej inštancie nerozobral pojed diela v zmysle konkrétnych ustanovení Autorského zákona, nevysvetlil, prečo práve to-ktoré ustanovenie autorského zákona aplikoval a aplikované ustanovenia Autorského zákona nevyložil. Nevysvetlil ani, prečo účtovníctvo v elektronickej forme, ktorého vydania sa žalobca od žalovanej domáha považuje za výsledok jej vlastnej tvorivej duševnej činnosti. Pretože súd prvej inštancie tieto svoje závery neodôvodnil, čo robí rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľným, odvolací súd k nim ani nemôže zaujať relevantné stanovisko.

39. Hoci v odôvodnení napadnutého ustanovenia poukazuje súd prvej inštancie na § 31 ods. 4 zák. č. 431/2002 Z. z. o tom, že všetky formy účtovného záznamu sú rovnocenné, s ďalšími relevantnými ustanoveniami Zákona o účtovníctve sa už v odôvodnení nezaoberá. Povinnosť viesť účtovníctvo v zmysle tohto zákona pritom podnikateľom ukladá ustanovenie § 35 Obchodného zákonného. Zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve potom upravuje konkrétnu povinnosť účtovnej jednotky ohľadom vedenia účtovníctva (§ 4 ods. 4), v § 4 ods. 5 účtovníctvo definuje ako sústavu účtovných záznamov podľa § 31 ods. 2 a účtovný záznam definuje ako údaj, ktorý je nositeľom informácie týkajúcej sa predmetu účtovníctva alebo spôsobu jeho vedenia, v § 4 ods. 6 vymenúva najčastejšie účtovné záznamy a upravuje povinnosť účtovnej jednotky viesť účtovné záznamy v súlade so zákonom o účtovníctve. Ustanovenie § 5 Zákona o účtovníctve vyslovene upravuje zodpovednosť za vedenie účtovníctva. V zmysle tohto ustanovenia, *účtovná jednotka môže poveriť vedením svojho účtovníctva aj inú právnickú osobu alebo fyzickú osobu* (§ 5 ods. 1 zákona o účtovníctve), *pritom týmto poverením sa účtovná jednotka nezbavuje zodpovednosti za vedenie účtovníctva, zostavenie a predloženie účtovnej závierky a za preukázateľnosť účtovníctva v rozsahu zákona o účtovníctve* (§ 5 ods. 2 zákona o účtovníctve). Z ust. § 5 zákona o účtovníctve teda vyplýva, že aj v prípade ak účtovná jednotka (v tomto prípade žalobca) poverí vedením účtovníctva niekoho iného (v tomto prípade žalovanú) nezbaví sa tým zodpovednosti za vedenie účtovníctva, t. j. ak by došlo k porušeniu účtovných predpisov, správneho deliktu sa nedopustí poverená osoba, ale účtovná jednotka. V predmetnej právnej veci sa žalobca pôvodne domáhal od žalovanej vydania účtovníctva v písomnej a elektronickej (t. j. technickej) forme. Tieto dve formy účtovnej dokumentácie upravuje Zákon o účtovníctve v ust. § 31 ods. 2, ktorý rozoznáva účtovné záznamy v písomnej a technickej forme, pričom v ust. § 31 ods. 4, na ktorý poukazovala aj žalovaná upravuje, že obe tieto formy sú rovnocenné a v ust. § 35, na ktorý zase poukazoval žalobca, potom Zákon o účtovníctve ukladá účtovnej jednotke povinnosť zabezpečiť ochranu účtovnej dokumentácie, ako aj povinnosť uschovávať účtovnú dokumentáciu v závislosti od jej formy a upravuje tiež, že na nakladanie s účtovnou dokumentáciou sa vzťahujú všeobecné predpisy o archívnictve (§ 35 ods. 2 veta druhá). V zmysle citovaných ustanovení teda možno vyvodíť, že povinnosť viesť účtovníctvo a zodpovednosť za jeho vedenie zákon ukladá každej účtovnej jednotke (podnikateľ povinný v zmysle Obchodného zákonného viesť účtovníctvo), ktorá môže v súlade s ustanovením § 5 ods. 2 iba poveriť inú fyzickú alebo právnickú osobu vedením jej účtovníctva. Práva, povinnosti a zodpovednosť tejto inej právnickej alebo fyzickej osobe poverenej vedením účtovníctva účtovnej jednotky (tu žalovaná) sa potom spravujú v zmysle toho právneho predpisu, na základe ktorého toto svoje poverenie vykonáva (Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, prípadne Zákonník práce). Súd prvej inštancie však dosiaľ právny vzťah medzi žákonník, prípadne Zákonník práce).

Súd prvej inštancie však dosiaľ právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou v zmysle uzavretej zmluvy a citovaných ustanovení Zákona o účtovníctve náležite nevyhodnotil, pričom od prijatých záverov závisí aj rozhodnutie o tom, kto je vlastníkom účtovníctva v elektronickej forme, ktoré sa žalovaná v zmysle Zmluvy zo dňa 10.4.2002 zaviazala pre žalobcu za odplatu vykonávať. Zo samotného ustanovenia § 5 ods. 1 a 2 Zákona o účtovníctve pritom vyplýva, že *vlastníkom prvotných účtovných dokladov ako aj účtovných výstupov, o ktorých je účtovná jednotka v zmysle Zákona o*

účtovníctve povinná účtovať, by mala byť samotná účtovná jednotka, ktorá je v zmysle zákona zodpovedná za jeho vedenie a jeho preukaznosť. V prípade existencie vlastníckeho práva žalobcu k elektronickej forme účtovníctva, je potom celkom irrelevantné, z akých konkrétnych dôvodov sa žalobca v konaní vydania účtovníctva v elektronickej forme voči žalovanej domáha, keď žalobca v tomto smere napríklad uvádzal, že elektronické účtovníctvo potrebuje na prekontrolovanie celého postupu účtovníctva, z dôvodu jeho pochybností o správnosti spracovania účtovníctva v printovej forme, pre potrebu porovnania elektronického a papierového účtovníctva, za účelom auditu, tiež v prípade kontroly vykonávanej daňovým úradom, či finančnou políciou, alebo v súvislosti s potrebou zasielania niektorých dokladov daňovému úradu v elektronickej forme, nakoľko žalobca je platcom DPH. V prípade preukázania vlastníckeho práva fyzickej či právnickej osoby k veci, má tátó právo, v prípade neoprávneného zásahu do jej vlastníckeho práva, domáhat' sa reivindikačou žalobou jej vydania, bez ohľadu na to, na čo jej má predmetná vec slúžiť. Rovnako je bez významu poukaz žalovanej na § 31 ods. 4 Zákona o účtovníctve o tom, že obe formy účtovného záznamu sú rovnocenné, pretože ak mala žalovaná v zmysle Zmluvy povinnosť viesť účtovníctvo nielen v písomnej ale i technickej forme, nie je na nej, aby si po skončení zmluvného vzťahu so žalobcom vybraла, ktorú formu účtovníctva mu vydá, ale je, v prípade splnenia ostatných zákonných podmienok, v zásade povinná vyslať obe formy účtovníctva, ktoré pre neho na základe zmluvy spracovala.

40. Špecifíkom daného prípadu je ale vyhodnotenie vlastníckeho práva k účtovníctvu vedeného v technickej forme na účtovníckych programoch Omega a Olymp, podliehajúcich režimu práva duševného vlastníctva ich autora, ku ktorým účtovníckym programom je držiteľom licencie žalovaná a nie žalobca. V predmetnej právnej veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná vykonávala účtovníctvo pre žalobcu nie v účtovníckych programoch, ktoré si on zakúpil, ale na svojich účtovníckych programoch, ktoré si zakúpila a na ktorých viedie účtovníctvo viacerých svojich klientov. V tomto prípade je podľa odvolacieho súdu **nevyhnutné rozlíšovať medzi samotnými účtovníckymi programami Omega a Olymp**, ku ktorým má autorské právo ich autor a na poskytovanie práva používania ktorých je oprávnená spoločnosť KROS a.s., pričom žalovaná (ale aj žalobca) je oprávnená tieto programy používať na základe zakúpenia si licencie k nim a v súlade s príslušnými licenčnými podmienkami a **medzi účtovnými výstupmi**, ktoré vznikajú spracovaním účtovnej dokumentácie žalobcu prostredníctvom týchto programov v elektronickej forme. Z obsahu spisu, najmä pripojených e-mailov medzi žalobcom a žalovanou pritom vyplýva, že žalobca od žalovanej žiadal vydanie tzv. elektronickej účtovníctva rôznymi spôsobmi, raz na USB klúči, či inom bližšie nešpecifikovanom médiu tak, aby sa údaje mohli preniesť do počítača žalobcu (viď. e-mail zo dňa 2.2.2015), alebo aj preinštalovaním účtovných programov z počítača žalovanej do počítača žalobcu (viď e-mail zo dňa 13.2.2015), čo bolo v čase, keď mal ešte za to, že žalovaná používala na vedenie účtovníctva žalobcu účtovné programy zakúpené žalobcom. Z obsahu neskorších vyjadrení žalobcu vyplýva, že žalobca nežiada o vydanie samotných účtovníckych programov, ale o vydanie výsledku a údajov získaných pri aplikácii týchto počítačových programov. Avšak na to, aby bolo možné zodpovedne posúdiť odôvodnenosť uplatneného nároku žalobcu na vydanie účtovníctva v elektronickej forme, je nevyhnutné, aby žalobcom uplatnený žalobný petit splňal požiadavku určitosť a vykonateľnosť. Len v prípade, ak bude celkom jednoznačné, čoho presne sa žalobca svojou žalobou od žalovanej domáha, bude súd môcť zodpovedne o jeho žalobnom návrhu rozhodnúť.

41. Zo spisu vyplýva, že pôvodne sa žalobca podanou žalobou domáhal (okrem vydania účtovníctva v písomnej forme za rok 2014) „vydania celého účtovníctva v

elektronickej forme“. Následne podaním zo dňa 28.4.2016 vzhľadom na zistenia, že žalovaná účtovníctvo neviedla na počítačových programoch žalobcu, žalobca navrhlo pripranie zmeny žalobného návrhu, v časti vydania elektronického účtovníctva tak, že „žalovaná je povinná vyslať žalobcovi kompletné účtovníctvo za roky 2005 - 2014 spracované v elektronickej forme z počítačového programu žalovanej na ktorom je účtovníctvo spracované, alternatívne je žalovaná povinná strpieť žalobcom uskutočnené vyhotovenia zrakadlového obrazu kompletného účtovníctva za roky 2005 až 2014 z počítačového programu žalovanej na ktorom je účtovníctvo žalobcu spracované,“ keďžalobca uvádzal, že sa v spoločnosti KROS a.s. informoval, či je možné oddeliť databázu jednej spoločnosti - klienta tak, aby nebolo narušené obchodné tajomstvo ostatných klientov a či je možné oddelenú databázu jednej spoločnosti zaslať na e-mailovú adresu klienta, pričom spoločnosť KROS a.s. mažalobcovu oznámiť, že v prípade, že sa v programe Olymp spracovávajú databázy viacerých firiem, každá firma má svoju databázu, teda z každej firmy/databázy sa dá vytvoriť záloha, táto umiestniť na USB kľúč prípadne do archívu a následne sa dá záloha konkrétnej firmy poslať klientovi. Tieto svoje tvrdenia však žalobca dosiaľ nepreukázal. Na pojednávaní dňa 17.6.2016 žalobca opakovane požiadalo o pripranie zmeny žaloby v znení: „Žalovaná je povinná vyslať žalobcovi kompletné účtovníctvo za roky 2005 - 2014 z počítačového programu žalovanej, na ktorom je účtovníctvo spracované v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia, alternatívne žalovaná je povinná strpieť žalobcom uskutočnené vyhotovenie zrakadlového obrazu kompletného účtovníctva za roky 2005 - 2014 z počítačového programu žalovanej, na ktorom je účtovníctvom žalobcu spracované, a to do 15 dní od právoplatného rozhodnutia, ako aj nahradieť žalobcovi tropy konania.“ Pripranie tejto zmeny žalobného návrhu žalobca odôvodňoval tým, že žalovaná sa v zmysle zmluvy zaviazala k elektronickému spracovaniu dát a pokial aj automatizované spracovanie dát uskutočňovala na svojom počítačovom programovom vybavení, dátu, ktoré takto spracovávala patria žalobcovi. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 17.6.2016 zmenu žaloby o alternatívny petit nepripravil, na prednesené upresnenie žaloby žalobcom, že žiada vyslať kompletné účtovníctvo za roky 2005 - 2014, súd prvej inštancie uznesením pripravil zmenu pôvodného návrhu, pričom však vo výroku tohto svojho uznesenia neuviedol, v akom konkrétnom znení zmenu žaloby pripravil. Pretože toto uznesenie o priprave zmeny žaloby súd prijal na pojednávaní za prítomnosti právnych zástupcov strán, písomné vyhotovenie tohto uznesenia, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, nevyhotovoval. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie na strane 2 ods. 6 veta prvá vyplýva, že súd po priprave zmeny žaloby rozhodoval o nároku žalobcu „na vydanie kompletného účtovníctva v elektronickej podobe za roky 2005 - 2014.“ Podľa ustanovenia § 42 ods. 1 OSP platného a účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o priprave zmeny žaloby platilo, že zo žaloby musí byť zrejmé, čo žalobca podanou žalobou sleduje, rovnako ustanovenie § 79 ods. 1 OSP v uvedenom znení vyžadovalo, aby z podanej žaloby bolo zrejmé, čoho sa žalobca domáha. V prípade, že žaloba neobsahovala zákonom stanovené náležitosti, bolo povinnosťou súdu postupovať podľa § 43 ods. 1 OSP a žalobcu vyzvať na odstránenie vád podanej žaloby. Pokial sa potom žalobca, po priprave zmeny žalobného návrhu súdom prvej inštancie, domáhal voči žalovanej vydania kompletného účtovníctva v elektronickej podobe za roky 2005 - 2014, je takýto jeho žalobný petit neurčitý a nevykonateľný, pretože požadované plnenie nie je špecifikované tak, aby nebolo zameniteľné s iným plnením rovnakého druhu (na čo správne poukazovala vo svojich vyjadreniach aj žalovaná), v žalobnom petite nie je uvedené, z čoho konkrétnie má účtovníctvo pozostávať a predovšetkým žalobný petit neobsahuje spôsob, akým sa žalobca domáha, aby mu žalovaná elektronické účtovníctvo vydala, čo by v prípade, že nedôjde k dobrovoľnému splneniu povinnosti žalovanou, viedlo k nevymožiteľnosti požadovaného predmetu plnenia v exekučnom konaní. Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie, žalobcu v prvom rade vyzvať, na odstránenie vád jeho

Žaloby, pričom pokiaľ tak súd prvej inštancie neurobil, znemožnil svojim nesprávnym procesným postupom uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že tým porušil jeho právo na spravodlivý proces, pretože až po odstránení vád žalobného petitu bude možné náležite posúdiť všetky relevantné otázky súvisiace s (ne)dôvodnosťou podaného žalobného návrhu. Len v prípade ozrejmenia spôsobu, akým žalobca účtovníctvo v elektronickej forme žiada vydať, bude totiž možné posúdiť, či požadované plnenie je právom dovolené a prípadne (ne)porušuje dotknuté autorské práva, či je vôbec v súlade s možnosťami daného počítačového programu, v ktorom je účtovníctvo spracované, ako aj s uzatvorenou licenčnou zmluvou na jeho používanie, ktorými otázkami sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Nedostatok spočívajúci v neurčitosti a nevykonateľnosti žalobného návrhu, pritom nie je efektívne odstraňovať v konaní pred odvolacím súdom.

42. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu žalobcu spočívajúcu v tom, že mu súd prvej inštancie odňal možnosť konáť pred súdom tým, že nepripustil zmenu žalobného návrhu tak, ako sa jej domáhal či už v podaní zo dňa 28.4.2016, alebo na pojednávaní dňa 17.6.2016 neobstojí, pretože žalobca môže žalobu počas konania meniť len so súhlasom súdu (§ 95 ods. 1 OSP, aktuálne § 139 CSP), pričom proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa priupustila alebo nepriupustila zmena žaloby odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. f) OSP, aktuálne § 355 ods. 2 a § 357 CSP á contrario), teda takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie **nie je predmetom prieskumu odvolacieho súdu**. Ak žalobca s rozhodnutím súdu o nepriupustení zmeny žaloby nesúhlasi, môže podať novú žalobu s požadovaným žalobným návrhom.

43. Zároveň vzhľadom na to, že ide o reivindikačnú žalobu, je v konaní potrebné zaoberať sa aj otázkou, či vec, ktorej vydania sa žalobca v konaní domáha, v čase rozhodovania súdu aj skutočne existuje, na čo poukazovala vo svojom vyjadrení žalovaná, napokoľko existencia zadržiavanej veci je základným predpokladom úspešnosti žaloby o jej vydanie.

44. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

45. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych правach alebo záväzkoch.

46. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

47. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, stážnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

48. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námiestkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozviedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

49. V danom prípade súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, v konaní vykonané dôkazy vo vzájomných súvislostiach náležite nevyhodnotil, skutkový stav vyhodnotil jednostranne v zmysle tvrdení žalovanej, jeho právne závery sú uvedené bez akéhokoľvek výkladu. **Z rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a prijatými právnymi závermi na strane druhej**, odôvodnenie neposkytuje dostatočné, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie vyhodnotenia zisteného skutkového stavu a aplikovaného právneho posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené, boli argumenty žalobcu v podanom odvolaní poukazujúce na nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie súdu prvej inštancie dôvodné.

50. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

51. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre potrebu odstránenia vád doterajšieho žalobného petitu). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

52. Ked'že v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie k znemožneniu stranám realizovať ich procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorý skutkový stav náležite nevyhodnotil a riadne nevysvetlil aplikované právne posúdenie veci, pričom zistené nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v prijatých skutkových a právnych záveroch sú tak rozsiahle a hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) OSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

53. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval vzhľadom na spôsob svojho rozhodnutia a jeho dôvody už za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami.

Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoved' na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberejúcu sa d'alšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoved'ou.

54. Povinnosťou súdu prvej inštancie, viazaného vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v ďalšom konaní v prvom rade žalobcu vyzvať na odstránenie vád jeho žalobného petitu, následne riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky stranami navrhnuté a pre vec relevantné dôkazy, a to spôsobom predpísaným pre vykonávanie dôkazov upraveným v ustanoveniach § 185 a nasl. CSP, s osobitným dôrazom na dokazovanie listinami v súlade s ust. § 204 CSP, skutkový stav následne opäťovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotoprávne ustanovenia, vo veci opäťovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť, t. j. vyporiadať sa pritom so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, riadne vyhodnotiť v konaní vykonané dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, prípadne odôvodniť z akých dôvodov súd návrhy na vykonanie niektorých dôkazov zamietol, pričom súd musí svoj myšlienkový postup v odôvodnení dostatočne vysvetliť nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, čiže logicky kompaktným spôsobom a bez vnútorných rozporov vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam súd prvej inštancie dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval.

55. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opäťovne o náhrade trov konania, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP). Odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania sporových strán je potrebné náležite odôvodniť, a to vyhodnotením pomeru úspechu strán vo veci vzhľadom na celkový výsledok konania, v ktorom je potrebné zohľadniť aj to, ktorá zo strán zavinila zastavenie konania v časti žaloby o vydanie účtovníctva v písomnej forme (v ktorej časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné), kedy je potrebné, aby súd prvej inštancie svoje myšlienkové postupy riadne vysvetlil aj so zreteľom na to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, ako sa žalovaná v tomto smere zachovala k uplatneným požiadavkám žalobcu, pričom v tomto konkrétnom prípade je potrebné otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu posudzovať aj so zreteľom na výsledky dokazovania a zistený skutkový stav, nakoľko dosiaľ je v tomto smere záver súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí arbitrárny, bez vyhodnotenia argumentov oboch sporových strán a všetkých predložených listinných dôkazov preukazujúcich proces odovzdávania písomného účtovníctva.

56. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konáť pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhadol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolení nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočnosti a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

V Trnave dňa 30. januára 2018

JUDr. Lubica Spálová
predsedníčka senátu

JUDr. Martina Valentová
sudkyňa

Mgr. Lucia Mizerová
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia:
Mária Glavaničová

